

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou v právní věci **žalobce: N. D. M.**, nar. ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, t. č. bytem J. 1193/31, P. 7, zastoupený JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou se sídlem Veleslavínova 55/12, 301 00 Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra (odbor azylové a migrační politiky)**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2014, č. j. OAM-76/LE-BE03-HA08-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce, advokátce JUDr. Anně Doležalové, MBA, se p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování v částce celkem 10 200 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 23. 6. 2014 se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

Žalobce v žalobě namítal porušení všech shora zmiňovaných ustanovení zákona o azylu a rovněž porušení ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád“) ve spojení s § 14 a 14a zákona o azylu. Uvedl, že jeho bezvýchodná situace, kdy věřitelům ve Vietnamu nesplatil půjčku na cestu do České republiky, může být důvodem ve smyslu případu hodného zvláštního zřetele dle § 14 zákona o azylu. Hodnocení žalovaného týkající se humanitárního azylu je však značně zjednodušené a zcela nedostatečné, žalovaný totiž v rozhodnutí uvedl pouze, že se zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu a neshledal žádné důvody hodné zvláštního zřetele, přičemž žalovaný dodal, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a žalobce se jej výslovně nedomáhal. Žalobce namítl, že s ohledem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 2 Azs 8/2004, je žádoucí srozumitelné a podrobné odůvodnění správního orgánu, proč v některých okolnostech uváděných žadatelem důvody hodné zvláštního zřetele nespátřuje. Argumentace žalovaného ohledně neudělení humanitárního azylu tudíž není v souladu s formálními požadavky na odůvodnění rozhodnutí, neboť není zřejmé, z jakého důvodu žalovaný neshledal za důvod hodný zvláštního zřetele např. dlouhodobý pobyt žalobce v ČR.

Žalobce dále namítal, že žalovaný nedostatečně vyhodnotil hrozbu vážné újmy z hlediska možnosti udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. Původcem vážné újmy může být podle § 2 odst. 9 zákona o azylu i soukromá osoba. Žalovaný se však vůbec nezabýval jeho obavami z jednání věřitelů ve Vietnamu, o kterých je žalobci známo, že používají fyzický i psychický nátlak na dlužníky. Žalovaný se ani nezabýval otázkou, zda jsou orgány v zemi původu schopny žalobci poskytnout před jednáním věřitelů ochranu.

Žalovaný ve svém vyjádření setrval na právních i skutkových závěrech svého rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní výpovědi žalobce a napadené rozhodnutí. Žalobce v průběhu řízení neuvedl žádné důvody, na základě kterých by bylo možno žalobci udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Jako jediný důvod žádosti totiž uvedl potřebu legalizovat pobyt. S ohledem na příběh žalobce proto žalovaný trvá na tom, že zjistil dostatečně skutkový stav věci a své rozhodnutí též náležitě odůvodnil. I odůvodnění neudělení humanitárního považuje žalovaný za dostatečné. V žalobě uvedené důvody (obava z jednání věřitelů, celkově bezvýchodná situace a dlouhodobý pobyt žalobce v České republice) ani ve svém souhrnu nepředstavují důvod pro udělení humanitárního azylu. K rozsahu odůvodnění žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, sp. zn. 2 Azs 199/2004. Povinnost splatit existující dluh podle žalovaného nepředstavuje nikde vážnou újmu a tato povinnost je zakotvena v řadě právních systémů. I touto skutečností, byť žalobcem ve správním řízení zmíněnou pouze v hrubých rysech, se žalovaný v rozhodnutí zabýval.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že argumentaci žalovaného ohledně neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu považuje nadále za nedostatečnou, což nemůže zhojit podrobnějším odůvodněním ve vyjádření k žalobě. Ani argumentace žalovaného, že v řadě právních systémů je zakotvena povinnost splácet dluhy, neobstojí. Žalobce svoji povinnost dluh splatit nezpochybňuje, pouze vyjádřil obavy z protiprávního

jednání věřitelů. Pro tyto účely bylo úkolem žalovaného zjistit, zda politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů.

Krajský soud v Praze přezkoumal v žalobou vymezeném rozsahu napadené rozhodnutí. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Dle § 14 zákona o azylu platí: *„Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“*

Právě proti nedostatečnému zohlednění případu hodného zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu směřuje první žalobní bod. Žalobce má pravdu, že nebylo jeho povinností uvádět, jakého typu mezinárodní ochrany se domáhá, neboť zjišťováním okolností, zda jde o případ zvláštního zřetele hodný pro udělení humanitárního azylu, se má zabývat správní orgán z úřední povinnosti. V tomto ohledu skutečně nebylo namístě, aby žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí zmiňoval, že se žalobce udělení humanitárního azylu nedomáhal. Z kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí je nicméně zřejmé, že se ze strany žalovaného jednalo pouze o konstatování nad rámec, a nikoliv o stěžejní důvod pro neudělení humanitárního azylu. Z obsahu odůvodnění je naopak zjevné, že žalovaný při hodnocení podmínek pro udělení humanitárního azylu vycházel primárně ze sociální a ekonomické situace žalobce a z jeho věku a dobrého zdravotního stavu, který žalobce opakovaně potvrdil. Proto uzavřel, že se v jeho případě nejedná zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení humanitárního azylu. Zabýval se tedy otázkou, zda případ žalobce lze považovat za případ hodného zvláštního zřetele. Výklad tohoto neurčitěho právního pojmu a jeho aplikace na konkrétní skutkový stav je soudem plně meritorně přezkoumatelný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014 – 27). Soud se proto zaměřil na otázku, zda žalovaný ve vztahu k tomuto neurčitěmu právnímu pojmu neučinil nesprávný úsudek a nepominul některý z případů hodných zvláštního zřetele, který by mohl ovlivnit jeho výslednou úvahu o udělení či neudělení azylu. V tomto ohledu však soud v postupu žalovaného pochybení neshledal, neboť žalovaný vzal v úvahu všechny relevantní skutečnosti, které v dané věci vyplynuly, přičemž pokud se zabýval celkovou situací žalobce, vzal v úvahu i délku jeho pobytu v České republice, která je z rekapitulační části jeho rozhodnutí dobře patrná. Za dostatečné přitom považuje i odůvodnění žalovaného, který s ohledem na to, že žalobce ve správním řízení neuvedl žádný z důvodů, který by potenciálně mohl být důvodem zřetele hodným, nemohl jeho situaci vážít jinak, než jen z obecného hlediska.

Krajský soud v Praze nemohl přisvědčit ani žalobní námitce brojící proti nedostatečnému zhodnocení možnosti udělení doplňkové ochrany. Z obsahu správního spisu totiž neplyne, že by žalobce vyjadřoval jakoukoli zásadní a konkretizovanou obavu z jednání věřitelů po jeho návratu do země původu. Pouze na otázku, proč se na základě správního vyhoštění nevrátil do země původu, uvedl mimo jiné, že se bál, že nemá peníze na dluh, který by ještě musel ve Vietnamu splatit. Pokud v té souvislosti nic konkrétnějšího neuvedl a nezmínil se o jakékoli hrozně protiprávního jednání věřitelů, nemůže žalovanému vytýkat,

že se nezabýval otázkou, zda politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany před takovým jednáním svých práv u státních orgánů.

Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Odměna ustanovené zástupkyně byla stanovena na 10 200 Kč, a to za tři úkony právní služby po 3100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a dvě písemná podání soudu – § 7, § 9 odst. 4 písm. d), a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů], k čemuž byla přičtena paušální částka jako náhrada hotových výdajů ve výši 3 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Uvedená částka bude zástupkyni vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praze dne 17. července 2015

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová